

HOMILIA XXII.

Ad monachos.

Ad hoc ad istum locum convenimus, fratres, ut Domino nostro vacare possimus, non his rebus quibus noster delectatur inimicus. Certum est quod quando ea quæ ad sæculum pertinent loquimur, etc.

HOMILIA XXIII.

Ad monachos.

Videte vocationem vestram, fratres charissimi (I Cor. 1, 26). Venire ad eremum summa perfectio est; non perfecte in eremo vivere, summa damnatio est. Quid prodest, si in loco quies teneatur, et in quiete

A tulo in corde versatur? Si in habitatione silentium sit, etc.

HOMILIA XXIV

Ad monachos.

Ait quodam loco sermo divinus: *In diebus solemnitate vestrarum affligite animas vestras* (Lev. xvi, 29; xiii, 27). Quare hoc dixit? Quia jejunia et vigiliæ et sanctæ afflictiones humilia [Al. humiliata] corpora macerant, sed maculata corda purificant, etc. *Has homilias videtis Patrologiæ tomo L, inter Opera S. Eucherii, cui etiam ascriptæ sunt, coll. 844, 848, 855, 857.*

OPERUM PARS ALTERA.

OPUSCULA ET EPISTOLÆ.

DE CANONIBUS OBSERVANDIS.

CONSTITUTIO SANCTORUM EPISCOPORUM QUI IN CIVITATE ARELATENSI CONVENERUNT.

TITULI CANONUM.

- I. Ut diaconus ante viginti quinque annos, et sacerdotes ante triginta non ordinetur.
- II. Ut laicus ante annum conversionis non ordinetur.
- III. Ut pœnitentes et digami non ordinentur.
- IV. Ut qui clericum alienum susceperit, communionem privetur.

VETERES TITULI,

Vel sententiæ hujus Conc. ex vetusto Cod. Lucen. 490.

Ex Concilio Arelatensi.

Ante 25 annos ætatis non ordinetur diaconus.

Episcopus, presbyter, diaconus non ordinetur, nisi anno uno conversi fuerint.

PRÆFATIO.

Cum in voluntate Dei ad dedicationem basilicæ Sanctæ Mariæ in Arelatensi civitate sacerdotes Domini convenissent, congruum eis et rationabile visum est, ut primum de observandis canonibus attentissima sollicitudine pertractantes, qualiter ab ipsa ecclesiastica regula servaretur, salubri consilio definirent.

CANONES.

I. Et quia in ordinandis clericis antiquorum Patrum statuta non ad integrum, sicut expedit, observata esse cognoscuntur, ne forte quorumcumque importunis et inordinatis precibus sacerdotes Domini fatigentur, et ea quæ toties sunt præcepta transgredi compellantur, hoc inter se observandum esse definiunt, ut nullus episcoporum diaconum, antequam viginti quinque annos impleat, ordinare præsumat. Episcopatus vel presbyterii honorem nullus laicus ante præmissam conversionem, vel ante triginta ætatis annos accipiat.

B II. Et licet de laicis prolixiora tempora antiqui Patres ordinarint observanda, tamen quia crescente ecclesiarum numero, necesse est nobis plures clericos ordinare, hoc inter nos sine præjudicio duntaxat canonum convenit antiquorum, ut nullus metropolitanorum cuicumque laico dignitatem episcopatus tribuat, sed nec reliqui pontifices presbyterii vel diaconatus honorem conferre præsumant, nisi anno integro fuerit ab eis præmissa conversio.

III. Nullus pœnitentem, nullus digamum, vel interuptarum maritum, in prædictis honoribus audeat ordinare. Et licet hæc jam prope omnium canonum statuta contineant, tamen ne cui sacerdotum supplicatum, sicut jam dictum est, importunitas vel suggestio iniqua subripiat, necesse fuit ut nunc severiorem regulam sibi velint Domini sacerdotes imponere. Et ideo quicumque ab hac die, contra ea quæ superius sunt comprehensa, clericum ordinare præsumperit, ab hac die, qua hoc ei potuerit approbati, anno integro missas facere non præsumat. Quam rem si quis observare noluerit, et contra consensum fratrum faciens, missas celebrare præsumperit, ab omnium fratrum charitate se noverit alienum: quia dignum est ut severitatem ecclesiasticæ disciplinæ sentiat, qui toties salubriter a sanctis Patribus instituta observare contemnit.

IV. Et si forte aliquis clericorum, regulam disciplinæ ecclesiasticæ subterfugiens, fuerit evagatus, quicumque eum susceperit, et non solum pontifici suo non reconciliaverit, sed magis defensare præsumperit, Ecclesiæ communionem privetur (21 quæst. 5. Si forte aliquis).

SUBSCRIPTIONES EPISCOPORUM.

Cæsarius in Christi nomine episcopus definitionem hæc sanctorum fratrum meorum, vel meam, relegi

et subscripsi. Not. sub die viii idus Junias, Opilione A viro clarissimo consule.

Contumeliosus episcopus consensi et subscripsi.
 Philagrius episcopus consensi et subscripsi.
 Prætextatus episcopus consensi et subscripsi.
 Maximus episcopus consensi et subscripsi.
 Julianus episcopus consensi et subscripsi.
 Florentius episcopus consensi et subscripsi.
 Item Florentius episcopus consensi et subscripsi.
 Cyprianus episcopus consensi et subscripsi.
 Montanus episcopus consensi et subscripsi.
 Cœlestinus episcopus consensi et subscripsi.

Porcianus episcopus consensi et subscripsi.

Eucherius in Christi nomine episcopus consensi et subscripsi.

Cataphronius presbyter, directus a domnis meis Agracio et Severo episcopus, consensi et subscripsi.

Besiderius presbyter directus a domno meo Joanne episcopo consensi et subscripsi.

Leontius presbyter, directus a domno meo Constantio episcopo, subscripsi.

Ego Emeterius [ms., Emerius. HARD.], directus a domno meo Gallicano episcopo, consensi et subscripsi.

JOANNIS CHRISTOPHORI AMADUFI

AD CL. VIRUM ANGELUM M. BANDINIUM,

CANONICUM BASILICÆ LAURENTIANÆ FLORENTIÆ, ET PREFECTUM REGIÆ BIBLIOTHCÆ MEDICO-LAURENTIANÆ, IN SERMONEM SEQUEMTEM

PRÆFATIO.

Semper mecum ipse cogitavi, Bandini amicissime et eruditissime, sic ingenuo ac honesto viro grati animi officia convenire, ut si quis vel ea sciens prætermittat, vel ab iis refugiat, parum absit quin inter jumenta recenseam. Alitur enim humana societas mutuis potissimum præsidii, studiis ac voluntatibus; quæ quidem si tollantur, humanitas ipsa tolli mihi videatur, quæ quam sit hominis propria, vel ipsum nomen indicat. Habeat ergo sibi, qui vestit, oppositæ sententiæ placita, quibus nova prorsus, ac silvestris philosophia, urbano homine indigna innititur. Nimirum intelligis, amicorum optime, hæc ideo a me dici, ut qui multis me cumulaveris beneficiis et amoris significationibus, gratum me quin etiam tuis in me meritis ac liberalitatibus identidem agnoscas, tum et perpetuo eorum omnium memorem futuram dijudices. Quare cum nunc mihi contingat hunc sermonem de Viduitate servanda typis committere, quem tibi potissimum acceptum refero, cui alti convenientius hæc quæ me nunc præfari decet, inscribantur, quam tibi, ut hinc aliqua saltem mei in te studii vicissitudo existat? Exiguam sane video et impari beneficio tuo ac meritis, verum, quæ cum ab ingenio ac majora dare cupienti animo proficiscatur, digna sit, quam tu æqui bonique excipias. Postquam lectoribus nostris innotuit beneficii auctor, unde hæc in nos manarunt, æquum est ut cætera pateant, quæ ad monumentum quod nunc primum prodit, propius spectent, quæque ut tibi, qui ea perbelle noveris, repetantur, pati nunc debeat. Codex quapropter bibliothecæ Mediceo-Laurentianæ (a), cui tu merito præces, hunc habet sermonem, quem tu sæculo XI exaratum censes, qui jam ipsum descriperis in tom. I Catalogi Latinorum codicum bibliothecæ Laurentianæ (b), quem propoltem

B proditum præstolamur. Continet laudatus codex varias S. Cæsarii Arelatensis homilias, atque inter illas hæc etiam habetur, quæ tamen Augustino sanctissimo Ecclesiæ Patri tribuitur, cum in fine ejusdem hæc, licet inconcinne, subnotentur: Explicit S. Augustini de consolatione mortuorum. Cæterum clarius Augustino inscribitur in codice altero sæculi IX, in fine mutilo, bibliothecæ S. Marci Florentiæ, quam obtinent Fratres Prædicatores, ubi post plures, quas continet, ejusdem Cæsarii Arelatensis homilias, sequuntur sermones tres, quorum primus est S. Augustini episcopi, et incipit: Beatus homo cui miserebitur Deus, etc., alter ejusdem nomine quin etiam prænotatur, et est de Viduitate servanda, ac tertius tandem S. Ambrosii designatur, et est de Pœnitentiæ agenda. Describit hunc codicem vir inter suos famigeratissimus Franciscus Antonius Zaccherius in ejus Itinere per Italiam (c), ac singula ejus capita singillatim recenset. Sermonem secundum de Viduitate servanda ex hoc codice excerptum nobis per summam humanitatem communicavit vir clarissimus Philippus Angelicus Becchettius Dominicanæ Familiæ alumnus, et Ursianæ Ecclesiasticæ Historiæ continuator præstantissimus, quemadmodum et ejus cura apographum ex codice Laurentiano excerptum, amice et comiter te largiente, obtinui. Textus vero quem exhibeo est ex codice Laurentiano, cui tamen in ima ora variantes lectiones Subjæci quas habet codex Divi Marci, qui altero duobus sæculis vetustior est. Potior hujus antiquitas postulare quidem videbatur ut textus loco ejus apographum proponeretur; verum cum circa sermonis dimidium deprehenderim in eum introctum, forte amanuensis oscitantia, fragmentum quoddam alterius sermonis de Pœnitentiæ, quod

(a) Cod. XX, Plut. xvi.

(b) Pag. 261 ad 265, n. 41, pag. 141.

(c) Part. 1, cap. 2, pag. 49 et 50.